

ERASMUS

Láska na dobu určitú

MOTÝL

Lenka Timeová

ERASMUS

Láska na dobu určitú

Copyright © Lenka Timeová 2016
Design © Motýľ design 2016
Cover photo © GaudiLab/shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2016

ISBN: 978-80-8164-083-4

Lenka Timeová

ERASMUS

Láska na dobu určitú

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Môjmu milovanému Ockovi

ÚVOD

„Už starovekí Číňania vedeli, že človek, ktorý sa vráti späť po ceste za dobrodružstvom, nie je taký istý ako predtým. Zvlášť, ak sa to dobrodružstvo nazýva program Erasmus.“

Rozhodla som sa, že to, čo sa udialo v Prahe na mojom Erasmus pobyte, si zaslúži byť zverejnené. Rada by som sa podelila o skúsenosti a zážitky zo spôsobu života, ktorý je charakteristický tým, že sa na jednom mieste stretnú rôzne národnosti.

Po desiatich neskutočných mesiacoch som sa vrátila späť ako úplne iný človek. Myslím si – vlastne som o tom presvedčená –, že ako oveľa lepší človek. Je ťažké presne opísať, čo sa počas toho bláznivého roka stalo, pretože ako sa hovorí... *kto nezažil, nepochopí*. No ja som sa to rozhodla risknúť, a predsa len dovoliť aj ostatným, aby nahliadli do sveta plného vzrušenia, emócií, nereálnych zážitkov a zábavy, o ktorej sa mi ani len vo sne nesnívalo.

Nechápem. Možno som len mala hlúpe šťastie a nikto iný takýto Erasmus nezažil. Možno ma nadrogovali pracovníci programu, a preto som sa cítila tak skvelo. Možno sa mi to pomiešalo v hlave a celý Erasmus som presnívala. Nech to bolo akokoľvek, tento rok bol výnimočný.

Všetko sa to začalo ešte doma na Slovensku, v milovanej Bratislave, kde som si jedného dňa povedala, že moje rodisko je pre mňa primalé a mala by som vyskúšať niečo nové.

Vyplnila som pár žiadostí, večer pred spaním sa pomodlila a o pár mesiacov – počas ktorých sa vďaka administratíve na našej škole neustále menil zoznam uchádzačov – som bola prijatá na Karlovu univerzitu v Prahe.

Spočiatku som sa až tak netešila. Pôvodne som snívala o slnečnom Portugalsku a štyroch mesiacoch nepretržitého užívania si mora. Lenže Portugalci o programoch pre anglicky hovoriacich študentov ani nechyrujú. Nakoniec sa preto ukázalo, že Praha bola tým najlepším rozhodnutím.

SEPTEMBER

„Na Erasme je krásne to, že spája priateľov z celého sveta. Nezáleží na tom, či ste Francúz a bavíte sa s Angličanom, alebo Španiel a diskutujete s Talianom, či dokonca Slovák, ktorý vedie rozhovor s Maďarom. Erasmus ľudí nerozdeľuje podľa národností. On ich spája.“

Keďže Praha je hneď za rohom a moji rodičia sa ochotne ponúkli, že ma tam odvezú, presvedčila som ich, že potrebujem jednoducho všetko. Takže na konci septembra som stála nastúpená s desiatimi kuframi, piatimi cestovnými taškami a jedným malým ruksakom, spolu s neveriacimi rodičmi, pred Hostivařom – mojím novým domovom na nasledujúcich niekoľko mesiacov.

Mama krútila hlavou, zalamovala rukami, vyhovárala sa, tajne v noci vyťahovala veci z kufra, no nič nepomohlo. Všetko som zabalila naspäť a nechala otca, nech všetko pokojne naloží do auta.

A tak sme teda vystúpili pred miestom s tematickým názvom Hostivař. V podstate sú to intráky, ktoré sa podľa názoru asi väčšiny Erasmákov vôbec nenachádzajú v Prahe, pretože do centra to odtiaľ trvá „iba“ necelých štyridsaťpäť minút. Nachádzajú sa vo vzdialenej časti Prahy, kde nepočuť rušné zvuky veľkomesta, ale zato je tam hneď za rohom obrovský park. Ako sa však čoskoro ukázalo, Hostivař je miesto, ktoré ponúka príležitosti na neopakovateľné dobrodružstvá.

Prvých desať minút strávených v hale mi ukázalo, že tety na recepcii nemajú o angličtine ani chýru, ani slychu. Potvrdil mi to aj obrovský nápis na okienku: „CIGARETTES NO“. Postavila som sa pekne do radu a v tej istej chvíli mi bolo jasné, že mojou spolubývajúcou bude dievča hneď predo mnou. Spoznali sme sa ale až priamo v izbe.

„Ahoj, ja som Adriana,“ podala som ruku svojej novej spolubývajúcej.

„Agnieszka. Odkiaľ si? Ja som z Poľska. Toto je moja mama a môj priateľ.“ Agnieszka mala na sebe niečo v štýle teplákov a vlasy nedbalo zastrčené v cope. Hneď mi pri pohľade na ňu napadlo, že to bude obyčajná domasedka, čakajúca každý večer na *skype* s frajerom.

„Ja som zo Slovenka, čo je super, lebo si budeme aspoň rozumieť,“ usmiala som sa na ňu, i keď sama som o tom nebola celkom presvedčená.

„To určite.“ Opätovala mi úsmev.

Moja mama – ako inak – ma začala okamžite vybalovať a všetky veci ukladať na svoje miesto. Akoby bolo dané už predtým. Šokovalo ma, keď som si uvedomila, že veci z tých desiatich kufrov sa tam nemajú šancu zmestiť. Naša izba mala rozlohu dvakrát dva metre a všetko bolo v pároch. Dve postele, dve skrine, dva stoly, dva nočné stolíky, dve poličky. Nič viac, nič menej. Mama okamžite začala veci vkladať naspäť do kufrov a ja som zúfalo triedila, čo je životne potrebné a čo nie. Nakoniec sme sa dohodli – vybojovala som si, že životne potrebné je takmer všetko a čo sa nezmesť, nebude mať svoje miesto. Našťastie, mali sme vlastnú kúpeľňu a záchod. A to tiež takú, že sme sa v nej mohli ledva otočiť. Moje prvé pocity – nielen z izby – boli zmiešané. Pamätám si, ako som sa deň predtým lúčila so

všetkými kamarátmi, sľubovala im, že všetci môžu prísť a tešila sa na nové zážitky. Keď som však uvidela svoj nový domov Hostivař a večer ma v ňom moji rodičia nechali spať samu, zneistela som. Čo ak to bude čudné? Čo ak si ne-nájdem kamarátov? Prežijem to tam vôbec? Nebudú štyri mesiace príliš dlhá doba?

Na ďalší deň som musela povinne absolvovať prehliadku Prahy s mojimi rodičmi. Prišli ma zobudiť už o deviatej, priniesli mi raňajky do postele a mohli sme ísť nakupovať. Lampu, perinu, podložku do kúpeľne, kuchynské potreby. Mama bola nadšená, môj otec už menej. Predsa len chcel vidieť niečo z tej stovežatej metropoly. Okolo piatej popoludní sa so mnou definitívne rozlúčili, a aj keď mi väčšinou nebýva za rodičmi smutno, vyskočila mi slza. Pobrala som sa s novými kľúčmi do „luxusného apartmánu“ a začala naj-zaujímavejšiu kapitolu svojho života.

„Hey, how are you?“ (Ahoj, ako sa máš?) Privítala ma spolu-bývajúca, hneď ako som otvorila dvere. Sedela na kraji po-stele a v ruke zvierala fľašu piva.

„Dobre, čo ty? Tvoj frajer už odišiel?“

„Hej. Pred pár minútami. Kúpila som pár pív na večer, od-nesiem ich do chladničky.“

„Na dnes večer? Hmm.“

Začala som rozmýšľať.

„Veď je nedeľa a zajtra ráno musíme ísť na univerzitu...“ zareagovala som okamžite. Aká som bola naivná. Vtedy som si ešte myslela, že na Erasme záleží na tom, aký je deň.

„Skutočne? Ja som si myslela, že až zajtra popoludní. Z ktorej si fakulty?“

„Fakulta sociálnych vied.“

„Och, ja som z Filozofickej fakulty. Možno máme rozdielne rozvrhy. Počkaj, skontrolujem to.“

Polka sa začala prehrabávať vo svojich veciach a jediné, čo som z jej vlastného monológu zachytila, bolo *kurva*. Fajn, aspoň v niečom je ten jazyk podobný.

„Musela som stratiť tie papiere. Počkaj chvíľku, pôjdem sa opýtať niekoho na tomto poschodí, či náhodou nevie rozvrh na zajtra.“

Agnieszka nemala problém s hocikým sa zoznámiť. Bola prívetivá, hovorila minimálne štyrmi jazykmi a vyzerala sympaticky.

Odišla a o dobrých dvadsať minút sa vrátila z vedľajšej izby. Vraj tam pije pivo s našimi susedmi a ja by som sa mala pridať. Keďže aj tak som na izbe nič nerobila – mama všetky moje veci úspešne vybalila – neváhala som a okamžite išla. S angličtinou nemám problémy, podľa ľudí v mojom okolí hanblivá nie som a rozhodne som spoločenský typ. Aspoň čo sa pitia týka.

Keď som vstúpila do izby, uvidela som dvoch chalanov. *Celkom sympatickí*, pomyslela som si. Usmievala som sa a začala zoznamovanie.

„Ahoj, ja som Adriana.“

„Čau, Tilen.“

Chalan naľavo mi podal ruku. Bol vysoký, mal ryšavé vlasy a na tvári milý úsmev. S potešením som ruku prijala.

„Prepáč, ako? Ešte raz... Dylan?“

„Tilen. Ale neboj sa, neskôr si to zapamätáš.“

Túto procedúru s predstavovaním sme za ten večer zopakovali ešte niekoľkokrát. Odkedy som sa s Tilenom zoznámila, neprestal rozprávať. Nasledujúcich desať mesiacov

som mala pocit, že Tilen nepozná ticho. S jeho perfektnou plynulou angličtinou ale nikomu nemohol prekážať.

„Odkiaľ si?“ opýtal sa so záujmom. Odvetila som, že zo Slovenska. A pre istotu som pridala aj naše hlavné mesto. Len tak, pre istotu. Aby náhodou nedošlo k omylu.

Tilen bol zo Slovinska. Skoro z tej istej krajiny, len s jedným rozdielnym písmenkom.

„Čo študuješ?“ napadlo mi spýtať sa.

„Sociológiu. A čo ty?“ Otázky v tomto štýle som počas Erasmu zažívala dennodenne. Pri každom človeku sa opakoval ten istý scenár. Najprv ako sa volá, potom prišla na rad veľmi dôležitá otázka odkiaľ je a za tým, čo študuje. Pri nikom ani jedna z tých otázok nechýbala. Mali sme to navčičené ako z nejakej príručky na zoznamovanie.

Ako druhý prišiel na rad jeho spolubývajúci. Hneď ako som si s ním podávala ruku, všimla som si, že je odo mňa nižší. Chytil moju ruku a usmial sa. Spolu s Tilenom sa mi okamžite zapáčili. Vyzerali ako takí správni erasmoví kamaráti. Jeho meno som ale nezachytila. Niečo ako Julian alebo Juleen. Nepýtala som sa už druhýkrát. Vedela som, že ešte bude príležitosť.

Spolubývajúcemu bolo všeobecne ťažko rozumieť. Najprv som si myslela, že moja angličtina nie je až taká dobrá, ako som predpokladala, no ako som sa o chvíľu dozvedela, bol z Francúzska. Snáď nemusím vysvetľovať, ako znie francúzsky prízvuk v angličtine.

Chvíľu sme zostali v izbe len my štyria. Tilen mi ukazoval fotky zo Švédska či Fínska. Bolo však ťažké sústrediť sa pri jeho veľmi rýchlej konverzácii/monológ. Agnieszka si zatiaľ oprašovala svoju francúzštinu a s Julienom *spíkovali žabožrúťštinou*. Ak by si to Julien teraz prečítal, asi by ma za

ten výraz zabil, no nepredbiehajme udalosti. Pre mňa v tej dobe tento jazyk nič neznamenal.

Chalani nám ponúkli slané tyčinky a každá z nás dostala povinne pivo do ruky. O pár minút neskôr, keď už sme boli tak správne zrelaxovaní, prišli nás navštíviť ďalší dvaja Francúzi. Spoločnosťou z tejto krajiny som nebola spočiatku veľmi nadšená. Cez leto, tesne pred príchodom na Erasmus, som sa počas letnej dovolenky zoznámila s jedným Parížanom. Bola to láska na prvý pohľad. Ešte teraz si pamätám, ako sa mi pri ňom podlamovali kolená. Strávili sme spolu neuveriteľne krásne tri dni a odvtedy som o ňom nepočula. Preto som si na Francúzov všeobecne dávala väčší pozor.

Avšak Parížania z Erasmu... to bola iná káva. Predstavili sa ako Ben a Niko, a takmer do konca nášho pobytu som si nevedela zapamätať, ktorý je ktorý. Obaja boli až príliš chudí, vlasy nosili rozstrapatené a boli strašne rozkošní. Ponúkli mi ďalšie pivo a sprostredkovali mi informáciu, kde je dnes prvá *welcome party*.

„V nedeľu?“ Stále som nedokázala pochopiť, ako môže byť niečo otvorené v nedeľu v noci.

„Áno, samozrejme. Ste predsa v Prahe, *mademoiselle*. Tu sa neprestáva žúrovať.“

Nevedela som si vybrať, ktorý sa mi páči viac. Či Ben, alebo Niko. V prvom momente som bola očarená Benom. Mal obrovský nos, ako sa na pravého Francúza patrí, no niečo robilo jeho tvár perfektnou a prirodzenou. Vyzerala presne tak, ako by mala.

Všetci boli presvedčení, že by sme mali vyraziť do mesta. Ja som sedela u nich na izbe v teplákoch, vyťahanom tričku a bez jedinej kvapky mejkapu na tvári. Vôbec som sa necítila v stave ísť žúrovať.

„On y va! Alle ľudia! Čas odísť!“

Bolo niečo po polnoci. S našimi spojmi a vzhľadom na diaľku z Hostivařu to znamenalo, že pred jednou sa do centra nedostaneme. No tlak ostatných bol silnejší. Nemohla som si dovoliť vynechať prvú párty, to by som sa už medzi nich nikdy nezaradila. A tak sme sa s Agnieszkou narýchlo prezliekli, namaľovali a o desať minút sme už plné vzrušenia stáli nastúpené na chodbe. Naozaj by som našu prvú párty tak skoro nečakala!

Do klubu sme sa – po čiastočnom zmätkovaní a hľadaní správneho smeru – dostali. Tam, hneď vedľa nás, tancovala partia Španielov. Každý z nich mal na sebe pyžamo, župan a papuče. Keď som sa spýtala, prečo to spravili, odpovedali, že aby sa doma mohli hneď zvaliť do postele.

„Prečo by sme zbytočne strácali čas prezliekaním sa?“

Zasmiala som sa. Pripadalo mi to šialené. No odvtedy som hranice medzi tým, čo mi pripadalo šialené pred a po Erasme musela prehodnotiť. Ľudí inak poobliekaných som stretla viackrát. Sama som mala viackrát bláznivý kostým.

Z toho večera si pamätám len to, že sme sa všetci bez slov rozhodli, že sme tí praví, ktorí sa budú navzájom sprevádzať touto spoločnou cestou.

Nikto z nich nebol namyslený, odporný, preumelkovaný alebo afektovaný. Nikto nebol ako niektorí z ľudí, ktorých som mala možnosť spoznať v Bratislave až príliš často. Z Erasmu som celkovo mala pocit, že tam chodia len tí správni ľudia. Každý bol hneď milý, kamarátsky, túžil spoznávať nových ľudí, nikoho neohováral, na nič sa nesťažoval, a hlavne... chcel sa zabaviť viac, než by sa na slušného človeka patrilo. Každý mal vždy dobrú náladu, usmieval sa a neváhal sa s vami porozprávať. Ťažko by som mohla povedať,

ktorá krajina bola najvládnejšia alebo najpríjemnejšia. Každá mala niečo do seba. Východná Európa v podobe alkoholického opojenia, Taliansko a Španielsko v podobe veľkého pohostenia, Francúzsko v podobe džentlmenstva a severná Európa v podobe slušných mravov.

Na druhý deň sme všetci vstávali s miernou opicou. Presne o siedmej, aby sme nezmeškali úvodné stretnutie. Samozrejme, niektorí už hneď aj zaspali a na plánované stretnutie sa dostali s hodinovým oneskorením. Vôbec to ale nevadilo. Profesori boli na to pripravení, preto nás nechali (tých pocitových) hodinu čakať na spachtošov. V ten deň som presunula svoju zamilovanosť z Bena na Nika. Ako som sa totiž dozvedela, Ben už mal frajerku. Aj keď najobľúbenejšia veta na Erasme znela... *girlfriend/boyfriend is not a wall, it is just an obstacle* (frajerka/frajer nie je múr, ale len prekážka), ja som sa týmto pravidlom neriadila. Bohužiaľ, o pár dní aj moja zamilovanosť do Nika prešla. Tiež mal svoju prekážku.

Prvý týždeň patril k tým najnezabudnuteľnejším. Čo prvý týždeň! Boli to prvé dva týždne! Prahu som si ako mesto ihneď zamilovala. Už som v nej predtým dvakrát bola, no nikdy nie tak dlho. Nasledujúce mesiace som sa naučila naspamäť všetky *tramvajové* zastávky, tie najdôležitejšie trasy metra a pamiatky, ktoré sa oplátilo vidieť viackrát.

Viem, že to možno bude znieť až komicky, no mala som chuť bozkávať zem, po ktorej som chodila. Každá jedna ulica ma fascinovala a vyvolávala pocit, že by som naozaj mala niekomu ďakovať – životu, že mi to doprial. Praha ma dostala. Svojou atmosférou, pohostinnosťou, nočným životom a multikulturalizmom, ktorý rapídne silnie.

Vyšťverali sme sa na Hradčany, pýchu Prahy, odkiaľ je nádherný výhľad. Vyšli sme si na Petřín, ktorý Erasmáci

volali *Small Eiffel Tower* (Malá Eiffelovka). Nešetrili sme nápadmi a zakrátko sme poznali najužšiu uličku, na ktorej musí byť semafor signalizujúci, z ktorej strany môžu ľudia prechádzať. Poznali sme aj záhrady s bielym pávom a kostol na Vyšehrade. Chceli sme vidieť všetko. Nielen z kultúrnych pamiatok, ale hlavne z barových záležitostí.

Prvý týždeň na nás čakal *orientation week*. Úlohou študentov z Karlovej univerzity bolo pripraviť pre nás čo najpestrejší program, aby sme sa nenudili. Žiadna škola alebo učenie, jednoducho hry. Pamätám si, ako sme pri jednej hre, nazývanej *City Rely*, obehli všetky najznámejšie pamiatky v centre Prahy a plnili šialené zadania. Napríklad po ceste na Hradčany sme sa museli vyfotiť ako rocková skupina. Potom sme vymysleli vtipnú reklamu na predaj piva, našli najdrahšie náušnice sveta a na Karlovom moste objímali každého, kto nám to dovolil. Pamätám si, ako som sa v ten deň zoznámila s Jakubom, chalanom z Nemecka, s Leom, ďalším Nemcom a s Taliankou Suzie. Keďže som mala energie na rozdávanie, nasledovala po *City Rely* hra *Po stopách Golema*. A tá hra mala na krátky čas zmeniť moje erasmové plány.

Od svojich pätnástich rokov som mala plán nájsť si manžela z Čiech. Alebo potom z Bruselu. A keďže som tento rok skončila v Prahe, o zámere bolo rozhodnuté. Najideálnejšie by pre mňa bolo, ak by bol modrooký blondiak, slušne zabezpečený, s rozkošnou češtinou. A presne takého sa mi podarilo stretnúť.

„Ahoj, takže ty jsi ze Slovenska?“ oslovil ma po obvyklom povinnom predstavovaní.

„Hej, no som.“

„A proč jsi šla na Erasmus do Prahy?“

„A prečo sa to všetci pýtate?“

„Já jenom že sem choděj Slováci normálně studovat. Ne jenom na Erasmus. Na ten choděj do jinejch zemí. Tak třeba já jsem byl v Dánsku.“ Povedal mi aj meno toho mesta, no nemala som šancu zapamätať si ho.

Aj keď mi môj výber Prahy všetci vyčítali, ja som ani na okamih nezapochybovala, že to bolo správne rozhodnutie.

„A páčilo sa?“

„Páčilo. Proto jsem se rozhod' starat se o Erasmáky tady. Víš, kvůli posterasmový depresi.“

„A to je čo?“

„Uvidíš, až se vrátíš domů.“

Volal sa Martin. Mal nežné oči a ja som vedela, že je to správny chalan. Snažil sa trápne napodobňovať slovenčinu a neustále hovoril: „Héj?“ Ale nie tak po slovensky, skôr vtipne. Študoval biológiu, bol odo mňa vyšší, a ako by moja mama povedala, bol slušný. Taký akurát.

Ešte chvíľu sme sa spolu rozprávali a potom sme sa museli oddeliť. Nastal čas na plnenie novej aktivity. Pri tejto úlohe bolo povinnosťou držať sa za ruky počas celej cesty. Nezo-stávalo nám nič iné, len vyzerat' ako školáci na výlete. Ani si už presne nepamätám, čo všetko sme museli spraviť, no učili sme sa českú pesničku. Pre mňa celkom jednoduché, pre ostatných z mojej skupiny nesmierne ťažké. Nikdy som si naplno neuvedomovala, že čeština je až taká iná v porovnaní so všetkými ostatnými jazykmi sveta.

Mali sme za úlohu nájsť staré noviny. Pripadala som si ako v detskom tábore, a nie na Erasme, kde sa má poctivo študovať vysoká škola. Študovať? Ako som neskôr zistila, to je dosť nepresný výraz pre nás Erasmákov.

Pri poslednej disciplíne sme museli rozlúštiť hádanku. Vybrali sme spomedzi niekoľkých možností slovo, ktoré malo

podľa nájdených indícií znamenať víťazstvo. Toto slovo sme museli nášmu organizátorovi pošepkať do ucha. Zhodou okolností som to bola ja s Martinom, kto šepkal. Hneď ako som sa k nemu priblížila, rozbúchalo sa mi srdce. V tvári som očervenela a nebola som si istá, či to slovo vyslovujem správne. Jazyk sa mi poplietol s myšlienkami a ja som sa hlúpo ospravedlňovala. Slovo som pre istotu zašepkala ešte raz, tentokrát výraznejšie.

Nasledujúci účastník Erasmu, s ktorým som sa v ten deň zoznámila, bol Leo. Stretli sme sa počas plnenia jednej z denných disciplín. A pretože sa hovorí, že noc je mladá, ani jednému z nás sa nechcelo ísť domov. S Leom sme si kúpili pár pív a on ma pozval k sebe domov. Mal tam už zopár kamarátov, všetci boli Nemci. Začali sme preto piť pivo na nemecký spôsob. To znamenalo: žiaden tvrdý alkohol, žiadne jedlo, žiadne nealkoholické nápoje, jednoducho len pivo.

„Takže ty si tiež na Erasme, však?“ spýtal sa ma jeden z chalanov.

„Áno a čo tu chalani robíte vy?“

„Och, my sme len prišli navštíviť nášho kamoša Lea na niekoľko dní.“

„Aký je plán na dnes večer?“ zaujímalo ma viac.

„Na výber máme tri rôzne Erasmus párty. Musíme sa len rozhodnúť, ktorá by bola tá najlepšia.“

Tak sme sa rozhodovali.

„Môžeme ísť do Óčka. Je to podnik, v ktorom sa každý týždeň koná akcia *Nation to Nation*. Vždy pri nej súťažia proti sebe dva štáty. Dnes tam bude Slovensko proti Česku,“ navrhol Leo.

„A čo takto Sasazu?“ načrtla som ďalšiu možnosť ja. Bola to jediná diskotéka, o ktorej som predtým počula.

„Čo tam bude dnes večer?“ opýtal sa jeden Leov kamarát, pričom Leo sa rýchlo zamiešal do rozhovoru: „*Traffic light party*.“

„Čo to je?“ pochybovačne som nadvihla obočie.

„No, hlavnou pointou je správne si zvoliť farbu. Ak si zadaná, oblečieš si červenú. Ak si voľná, tak potom máš zelenú.“ Odpila som si. Nič som nepovedala.

„Ale v tvojom prípade by som volil oranžovú. Vieš, ak si otvorená všetkému,“ žmurkol na mňa.

Leov byt sa nachádzal len kúsok od centra, no cesta nám aj tak trvala niečo vyše polhodiny. Keď sme konečne dorazili, prekvapil nás dav ľudí, čakajúcich pred klubom. Do kelu! Tam budeme čakať najmenej ďalšiu hodinu! Mala som pocit, akoby sme sa v Prahe v ten deň len presúvali a neustále na niečo vyčkávali. Keďže moje zásady mi radia porušovať všetky nepísané pravidlá, predbehla som sa a natlačila až úplne dopredu. Sama. Chalanov som nechala tam, kde boli, oni môžu počkať. Vrhla som sa dovnútra, ani nie poriadne v nálade. Veď čo sa stane takej Slovenke z pív? Prechádzala som sa po obrovskej diskotéke s komerčnou muzikou. V strede pódia bola postavená vírivka s dvoma polonahými dievčatami. Obe sa vo vode spontánne kúpali a tvárili sa, akoby okolo nich nebolo ďalších tisíc ľudí.

Zastavila som sa pri bare. Verím v to, že dievča by nikdy nemalo popíjať samo. Preto som hneď využila situáciu a dala sa do reči s ďalšími Erasmákmi a už som aj mala v ruke pohárik. Ako som si vykračovala po diskotéke, celá natešená, stretla som jedného Španiela. Chytil ma za ruku a povedal: „Hej! Ty budeš jedného dňa moja žena.“

Začala som sa smiať. Bolo to milé a rozkošné, no chalan mal zjavne v sebe už niekoľko pohárikov. Pokúsil sa ma

ešte chvíľu prehovárať, aby som zostala s ním, no ja som už spokojne cupkala ďalej s drinkom v ruke. O pár minút nato som stretla svojich nemeckých kamarátov. Vraj sa im tiež podarilo predbehnúť sa dovnútra. Chvíľu sme spolu tancovali, no mala som pocit, že sa na mňa obaja príliš lepia. Ja som hľadala niekoho, kto by ma uviedol do spoločnosti, no nenechal si ma len pre seba. Alebo by mi stačilo len sa s niekým stretnúť a necítiť jeho pohľady nalepené na mojom tele.

Po chvíli ma to preto prestalo baviť, lebo ani oni sami sa nevedeli dohodnúť, s kým by som mala tancovať. Cítila som morálnu povinnosť zostať s nimi, keďže už ma tam doviedli, a tak som navrhla, aby sme si na chvíľu sadli. Usadili sme sa na jednom z gaučov a ja som zacítila únavu svojich nôh. Hudba bola veľmi hlasná, preto nám nedávala možnosť rozprávať sa. Nevadilo mi to. Aspoň som nemusela vymýšľať žiadne témy. Oni zjavne žiadne nepoznali. Nudila som sa. Želala som si stretnúť niekoho, kto by ma z toho dostal. A vtedy, ako blesk z jasného neba, sa objavil Julien. Všimla som si ho, keď stál ešte dobrých pár metrov od nás, no vystrelila som ako raketa a bežala sa s ním objasť ako najlepšia kamoška.

„Julien! Čo tu robíš?“

„Prišli sme všetci z Hostivařu. Práve hľadať, kde si môcť odložiť svoju tašku.“ Jeho angličtina bola veľmi zlá. Sotva som mu rozumela, čo chce povedať.

Okolo ramena mu visela rozkošná taštička. Normálne by som svojmu frajerovi nedovolila niečo také nosiť. Ale keďže Julien nemal so mnou žiadne úmysly, mohol mať taštičku, akú len chcel.

„Idem mu ukázať, kde sú šatne,“ oznámila som Nemcom a už som vyhľadala Julienu von z miestnosti. Nemohla som